

нието, което изглеждаше, че кима съ ржка, не бѣ нищо друго освѣнѣ сухо едно дърво, което бѣ слабо освѣтено отъ единѣ лжчѣ на мѣсеца. То бѣ съ одавна изгнили корени и едва, едва се крѣпѣше. Окуражениятъ Реги лесно го повали на земята и весело го отмина.

„Тѣй, мое видение, ти не трѣбва да плашишъ вече никого; за менѣ ти ще бждешъ бѣлѣгъ за споменѣ. Азъ винаги обичамъ да разгледамъ страхотилото отблизо прѣди то да ме накара да бѣгамъ.“

Съ лекостъ на сърдце трѣгна Реги напрѣдъ. Той крачаше здраво и бързо прѣдъ грапавия и криволичащъ между каменнитѣ грамади пжтъ.

„Още лежи тамъ съкровището

„И чака безстрашния.“

Тѣй си тананикаше той весело и добавяше:

„Не се ли страхувашъ, —

„Не ти е потрѣбенѣ никакъвъ богаташъ“...

Слѣдъ нѣколко минути нему се чу, че съ него пѣе и другъ нѣкой, че нѣкой му приглася. Той замлѣкна за малко и вѣрваше, че ще узнае тия бѣбрещи гласове, що го придружаваха. Но колкото отиваше по-нататѣкъ, тѣ ставаха по-силни и по-шумни, до като най-послѣ надминаха неговия гласъ и се обърнаха въ едно страшно бучение.

— „Това трѣбва да е жилището на драконитѣ, азъ съмъ ги разбудилъ и тѣ ще ме нападнатъ съсь съскания и вой, за да ме изядатъ!“

Скоро, обаче, той си спомни за юнака, за който бѣ челъ, че се впусналъ неустрашимо срѣщу тѣхъ, и си каза укоражително: „Азъ ще вѣрвя напрѣдъ и ще видя, какъ ще се свѣрши всичко. Драконитѣ нѣма никога да ме уплашатъ!“

Слѣдъ нѣколко крачки той дойде на едно мѣсто, кждѣто покривѣтъ като че ли се разпукна